NIET HUILEN BIJ DE ZEE

kinderboek van Richard Piternella

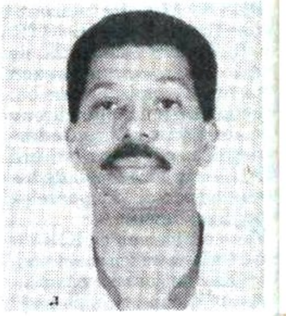

DONDERDAG 3 maart wordt het jeugdboek NIET HUILEN BIJ DE ZEE van de Arubaanse schrijver Richard Piternella 'ten doop' gehouden. Amigoe's medewerker WIM RUTGERS las het boek en sprak met de auteur.

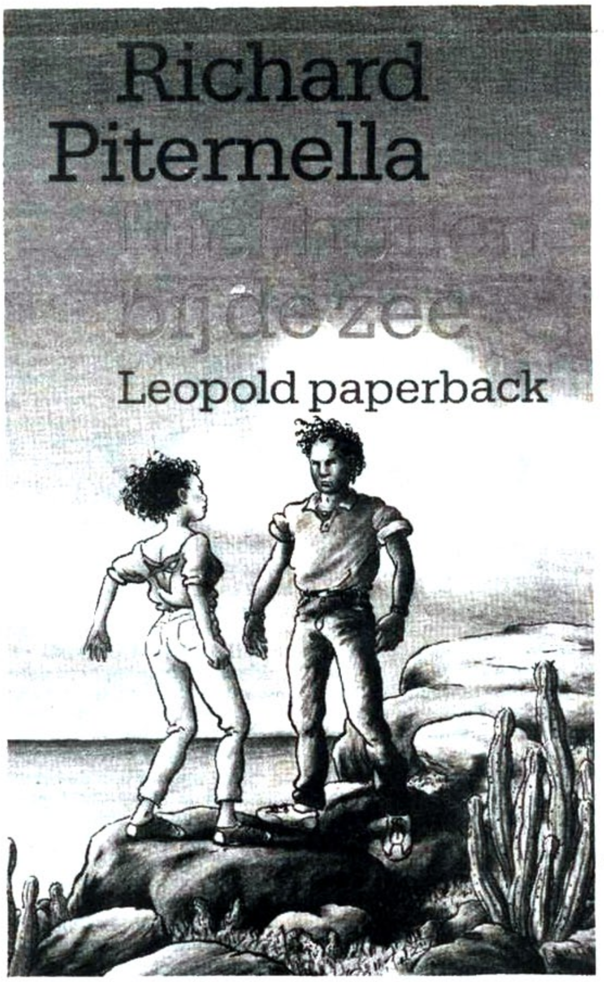

'Jongens en meisjes kennen hun eigen lichaam vaak niet'

"Op Aruba ging ik naar de mulo, waarna ik naar Nederland ging om mijn h..b.s.-diploma te halen. Daarna heb ik een poosje psychologie gestudeerd; ik wilde me vooral op kinder- en jeugdpsychologie specialiseren. Maar ik ben al snel overgestapt naar de pedagogiek, met het specialisme "geszinsleer". Ik studeerde aan de Universiteit van Amsterdam."

"In 1980 ben ik op Curacao gaan werken bij de overheid, maar ik heb na enkele jaren ontslag genomen en ben een Pedagogisch Adviesbureau begonnen."

"In 1984 ben ik vollledig afgestudeerd met een Curaçaos onderzoek en een scriptie over sexuele voorlichting voor tieners. Momenteel ben ik over het thema "sexualiteit en jongeren" met een promotieonderzoek bezig, dat ik dit jaar nog wil proberen af te ronden.

"Tussen mijn studie door heb ik nog een poosje Engels MO-A gestudeerd" ik deed wel mondeling examen, maar ik had het schriftelijk niet afgerond. Toen ik een half jaar stage moest lopen voor mijn pedagogiek was er op Aruba geen plaats en ging ik naar Curacao bij het Bureau voor Levens- en Gezinsmoelijkheden. Daar verdiende ik als stagiaire heel weinig en omdat ik werkstudent was, moest ik wat bijverdienen en heb ik Engelse les gegeven. Daarna heb ik op Curacao gewerkt bij hetzelfde bureau. Ik heb in die tijd ook meegewerkt aan radioprogramma's van Sonia Garmers en Stan Komdeur.

"Mijn moeder overleed in 1985. Toen ik overkwam voor de begrafenis, kreeg ik hier op Aruba een job aangeboden. Ik heb anderhalf jaar gewerkt bij Sociale Zaken, Sectie Jeugdzaken. Nu werk ik als opleidingsfunctionaris bij het Bureau Organisatie en Efficiency. Voor Cede Aruba verzorg ik nu een radio- en televisieprogramma over opvoedingsvoorlichting. Dat betreft zeventien teksten van vijf minuten over telkens een onderwerp "Un fundeshi fuerte pa bo Yiu".

JEUGDBOEK

"**Niet huilen bij de zee** heb ik in het Nederlands geschreven, omdat je dan een groter publiek bereikt: de scholen zullen er gebruik van kunnen maken, het wordt gelezen door Antillianen en Arubanen die in Nederland opgroeien, en ook Nederlanders zullen de problemen in mijn boek herkennen. Relatieconflicten zoals die bij de hoofdfiguur Misha optreden zijn universeel. De opvoedingssfeer waarin een meisje zo weinig mag en een jongen alles is natuurlijk wel meer specifiek. Dat ik in het Nederlands schreef komt ook wel door Miep Diekmann. Ik was van plan om me te concentreren op voorlichtingsboekjes en wetenschappelijk werk, maar zij drong er bij mij op aan om mijn voorlichtingservaringen op te schrijven in de vorm van een jeugdboek dat bestemd is voor jongeren van twaalf tot zeventien jaar".

ONDERWERP

"Het onderwerp van mijn verhaal is uit praktijkervaringen voortgevloeid, die nooit bekend raken maar die je toch vaak tegenkomt als hulpverlener. Een meisje raakt zwanger, terwijl ze denkt dat ze het niet is. Maar haar vriendin ziet het. Deze praktijkervaring heeft me sterk aangegrepen. Jongens en meisjes begrijpen zichzelf vaak niet en kennen hun eigen luchaam niet: een meisje dat vijftien is en al vanaf haar dertiende menstrueert en toch denkt dat ze voor haar twintigste niet zwanger zal kunnen worden! Ook het erkennen voor jezelf dat je met iets zit, dat je een probleem hebt.

PERSONAGES

"Zoals de hulpverlener Dick optreedt, zo doe ik zelf ook. Hoe kom je over wanneer je helpt? Vaak vraag ik aan de mensen om commentaar op mijn wijze van optreden. Op mijn werk speel ik daarom een sociale rol die heel anders is dan op straat — in mijn werk ben ik stil en serieus, op straat niet. Dat mensen vaak reageren op iemands uiterlijk heb ik ook in het verhaal ingebracht. Zo'n hulpverlener wordt toch al gauw als een half gare beschouwd. Dat is zo leuk van schrijven, dat je jezelf anders gaat zien, of je probeert in te leven hoe anderen jou zien. Normaal sta je daar niet zo bij stil".

"Voor de arts heeft ook iemand die werkelijk bestaat model gestaan, iemand naar wie ik vaak doorverwees. Zo is het ook met de directrice van de school. Ze zullen zichzelf wel herkennen. De vriendin Carla kende ik vrij vaag — ik heb haar karakter afgeleid uit wat 'Misha' me vertelde over haar en de rest heb ik maar gefantaseerd".

"Wat de entourage betreft heb ik 's zaterdags de tieners in Punda vaak geobserveerd. Ik heb met hen gepraat. Ik wilde zien hoe ze op elkaar reageerden, ik voerde eens even een gesprekje en liep weer door. Dat staan op straat heeft voor deze tieners betekenis; daar moet je achter zien te komen wat dat is. Je moet jongeren serieus nemen in wat ze doen".

SPONTANE ABORTUS

"Nee, die is toch niet te toevallig! Op Curacao ben ik indertijd een onderzoek begonnen naar zwangerschap onder tieners, maar dat is nooit helemaal afgerond. Daar wist ik van een meisje van zeventien dat zwanger was en het aan niemand durfde te zeggen. Toen ze op een keer op een feestje was op schoenen met heel hoge naaldhakken, gleed ze uit, viel, en kreeg een spontane abortus. Omdat abortus illegaal is, wilde ik dat liever niet gebruiken. De spontane abortus van Misha is dus afkomstig van een praktijkvoorbeeld".

Makamba-meisje

"Door het Hollandse meisje Martine laat ik zien dat meisjes ook anders kunnen zijn dan Misha die niets durft te weigeren. Martine is gelijkwaardig in haar relatie met Erik. Ik heb ook willen laten zien dat van buitenlandse meisjes meer wordt geaccepteerd dan van eigen. Misha is jaloers op Martine die zelfbewust en zelfstandig is en Erik om haar vinger kan winden. Door middel van de personages Carla en Gachi heb ik getoond dat een verhouding ook helemaal goed kan zijn: zij tweeen hebben een goede relatie omdat ze veel met elkaar praten".

"Aan het slot wordt Erik in zijn mannelijke status onderuit gehaald door Misha. Dat vergeeft een Antilliaan of Arubaan nooit, die wil het laatste woord hebben en als hij dat verbaal niet kan krijgen wordt hij agressief en wreekt hij zich non-verbaal. Dat is de achtergond van het doden van Dicks honden.

"Erik is de knappe versierder die niet in de steek gelaten wil worden. Misha maakt door dat wel te doen Eriks image kapot. Dat zijn culturele gegevenheden. We praten wel over emancipatie, maar in de praktijk schikt de vrouw zich. Iedere keer merk ik dat weer als hulpverlener".

"Om een relatie op te bouwen moet je met elkaar praten. Erik praat alleen met zijn lichaam (sex). De moeder durft pas aan het slot van het verhaal te praten, al voelt ze wel intuïtief dat er iets niet in orde is met haar dochter. Toch doet ze de stap niet om het bespreekbaar te stellen, omdat ze bang is haar dochter daardoor kwijt te raken".

PLANNEN

"Ik heb plannen voor een tweede boek, dit keer voor jongere kinderen van zeven tot twaalf jaar. Het zal gaan over een gezin met zeven kinderen waarin plotseling bepaalde nare dingen gebeuren. Ik wil daarover schrijven door elk van de kinderen in een hoofdstuk centraal te stellen. Het zal zich in de carnavalstijd afspelen. Het begin en einde zijn er, maar het middenstuk moet ik nog helemaal invullen".

*****

LONDEN — De Britse regering wil de staats-electriciteits-bedrijven in Engeland en Wales aan de particuliere sector verkopen. Minister van Industrie Parkinson verklaarde dat de beoogde verkoop 27 miljard pond sterling zal opbrengen. Eerdere privatiseringen, zoals die van British Gas (7,22 miljard pond) en British Telecon (2,6 miljard pond) vallen daarbij in het niet.